

rettet for Ægteskabets Indgaaelse, er fuldstændig gyldig og bindende, og det siges, at Forandring i og Ophævelse af en bestaaende Ægtepagt maa ske ved Ægtepagt. Det er et skruet Udtryk, synes jeg, at sige, at Forandring i en Ægtepagt maa ske ved Ægtepagt. Naar man ophæver en Ægtepagt, erklærer den for fuldstændig ophørt, skal det ske ved Ægtepagt. Det vil altsaa sige, at de Ord, man skriver: „Ovenstaaende Ægtepagt annulleres eller tilbagekaldes“, kaldes en Ægtepagt. Meningen er naturligvis den, at hvad der sker efter Vielsen, er ugyldigt, men mindre det faar kongelig Konfirmation, altsaa approberes af Justitsministeriet. — Saa er der, som ærede Medlemmer ville have set, den Forskel med Hensyn til Virkningen mellem Ægtefællerne selv og Arvingerne paa den ene Side og Virkningen over for Tredjemand, navnlig Kreditorerne, paa den anden Side, at Ægtepagten uden at være tinglæst er gyldig og forbindende mellem Parterne og for deres Arvinger, men for at den ogsaa kan have Gyldighed imod Tredjemand, maa den tinglæses. Nu vil naturligvis denne sidste Bestemmelse i de fleste Tilfælde medføre, at Ægtepagten bliver tinglæst; men det er ikke absolut nødvendigt, at en saadan Tinglæsning følger umiddelbart efter, at Dokumentet er oprettet, saaledes at Tinglæsningen først finder Sted, efter at Ægteskabet har bestaaet i nogen Tid. Naar nu Ægtepagten skal være gyldig mellem Ægtefællerne og for deres Arvinger uden Tinglæsning, uden at være registreret noget Sted, uden at der sørges for at faa taget behørig Kopi af den eller faa den indført i nogen Protokol, kan det hændes, at denne Kontrakt, der er oprettet før Vielsen efter Samraad navnlig med Brudens Værg, Forældre o. s. v., men som i øvrigt overlades til Ægtefællerne selv, bliver revet i Stykker af dem. De unge Ægtefolk foretage en Bryllupsrejse, som det er almindeligt, en wedding-trip. Kærligheden er overstrømmende, og Bruden, hvis Forældre have sørges for at sikre hende økonomisk, elsker sin Mand saa højt, at det er hende en pinlig Følelse, at der skal være Ægtepagt imellem dem. I et sværmerisk Øjeblik faa de Ægtepagten frem, rive den i Stykker og kaste den

i Floden. Den er ikke tinglæst, ikke indført i nogen Notarialprotokol; den kan ikke reproducere, det kan ikke konstateres, hvad der har staaet i den. Dette strider imod Bestemmelsen i § 1, 2det Stykke, om, at Ophævelse af Ægtepagten maa ske ved Ægtepagt. Ja, det er meget godt at sige det, men naar den er revet i Stykker, ødelagt, er der ikke længere nogen Ægtepagt. Jeg tror, at disse Betragtninger maa lede til at paabyde noget mere Form ved Oprettelsen af Ægtepagter, og navnlig skulde jeg være tilbøjelig til holde paa, at en Ægtepagt skal oprettes for Notarius og indføres i Notarialprotokollen. Det er en Udgift, ganske vist, men det er dog ikke saa forskrækkeligt. — Maa jeg med det samme gøre opmærksom paa, at der findes i Motiverne et Sted — det er Spalte 2629 i Tillæg A. — hvor der staar: „I Henseende til Gyldigheden for Parterne selv og deres Arvinger gøres der den vigtige Forandring i den gældende Ret, at Konfirmationen ingen Sinde finder Sted ved Ægtepagter, som ere oprettede og tinglæses førend Ægteskabets Indgaaelse“. Det maa vistnok være en Fejltagelse, thi i Forholdet mellem Ægtefællerne og deres Arvinger er jo Ægtepagten fuldt gyldig, selv om den ikke tinglæses, det er kun lige over for Tredjemand, at Tinglæsning faar Betydning. — Jeg bemærker, at det ser lidt løjerligt ud, naar der staar i § 2, at „er nogen af Parterne mindreaarig, udfordres Kurators Samtykke, og er nogen af dem umyndig eller umyndiggjort, foruden dennes eget Samtykke Værgens“. Man kunde deraf ledes til at slutte, at det kun var Værgen, ikke tillige Kurator, som behøver vedkommendes Samtykke. Det er selvfølgelig kun en ren redaktionel Bemærkning; det er jo selvfølgelig blot Meningen at fremhæve, at det her ikke gaar efter de almindelige Regler, ifølge hvilke den, der er under 18 Aar, slet ikke deltager i Oprettelsen af Kontrakter. Værgen kan altsaa her ikke handle paa egen Haand; Bruden skal ogsaa selv underskrive Kontrakten, og det er jo rigtigt nok. — I Slutningen af § 4 siges, at „ingen af Ægtefællerne kan ved Ægtepagt betinge sig Fritagelse for de samme efter denne Lovs § 22 paahvilende Forpligtelser“. Man skulde